

ΣΠΙΘΑ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν πρῶτον
εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φώτων

(τὴν «Σπίθα» βγάξουμε καὶ διαλαλοῦμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κι' ἀπ' ὅλους θέλομε γερῆ ποστήριξη
γὰρ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Σουτροφί

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Σουτροφί τῶν ἔνδεκα
τῆ «Σπίθα» μας συντάσσει
κι' ὅτι κακὸ ἔστιν τόπος μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Δέκα καὶ πέντε σήμερα μετράμε
τοῦ Μαρτίου κι' ὅλοι ἔστι
σπέτημαρωδῆ ἀκούμε φησὺ
λίου... καὶ ἔνεκα τοῦ κρύου.

Δέκατο τρίτο νούμερο
τὸ φύλλό μας μετράει
κι' ἡ Σουτροφί τὸ Δῆμαρχο
ποῦ λείπει χειραγιάει.

Κορφεύτικη εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάξῃ τὸ γουρφεῖον ἰστὸ
μέρος ὅπου βρισκεται
τὸ «Νέον Πρακτορεῖον».

ΤΟ ΨΩΜΙ

Ἐστὸν οὐρανὸ ἴψηλά μ' ὄρη
ἀνέθηκε ἓνα ψωμί
κι' ὡς ἐμαθεύτη, μονομετῆς
ἔτραξε κόσμος, καὶ ντυομετῆς

Καὶ εἶπαν ὅλοι μὲ κινῆμα
μετριάσει τὸν ὕψωμό
σὲ σφαῖρα ἀνήλατες ὕψηλῃν
κατέβη κάτω τσεπελῖν

Μὴ δὲν ἀλλάξει τὸν χιτῶ
κι' ὅλο ψηλότερον τραβῶ
λές κι' ὄρκο ἔδωκε τρανὸ
νὰ πῆγ ἔστιν ἔδδομα οὐρανὸ!

Ἐστὸν οὐρανὸ ἴψηλά μ' ὄρη
ἀνέθηκε ἓνα ψωμί
κι' ὅπως τὸ βλέπει ὁ λαὸς
τοῦ λυεταὶ ὁ... ἀρχαῖος.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Προσκαλοῦνται εἰ ἐκ πάσης
αἰτίας ὀφείλεται πρὸς τὸ Δημόσιον
ὡν χρεῶν καὶ χρήσεων 1919 ἕως
καὶ 1923 ὅπως σπεύσωσι καὶ
πληρώσωσι ταῦτα μέχρι τέλους
Μαρτίου, καθότι ἐξηκολήθησαν τὰ
ἀποθέματα καὶ τὸ Κέντρον ἀδυνα-
τεῖ νὰ νηστεύῃ....

Ἡ καμήλα τοῦ Σουλτάνου

(ἀφιερώνεται εἰς κάποιον συνάδελ-
φον ποῦ φειδολογεῖται).

Μιά φορά, πρὶν ἀκόμα γίνουσι τὰ σημερινὰ
κανόνια, ποῦ τ' ἀφήγουν οἱ στρατοὶ καὶ φεύ-
γουν, ἓνας Σουλτάνος εἶχε μιὰ καμήλα, ποῦ
τὴν φρότιωε ὀνό κανονάκια καὶ πήγαινε στὸν
πόλεμο.

Πάνω ἀπ' τὴν ῥάχη τῆς καμήλας ἔβαζε φω-
νιά στὰ κανόνια καὶ βομβαρδίζε τοὺς ἐχθρούς
του. Πέρασαν χρόνια, γήρασε ἡ καμήλα, καὶ
τὴν ἀφήσε ἐλεύθερη ὁ Σουλτάνος, μ' ἓνα φερ-
μιανὶ στὴ πλάτη της ποῦ ἔγραφεν ὅτι: Ἀυτὴ
ἡ καμήλα εἶναι ἐλεύθερη νὰ γυρίξῃ ὅπου θέ-
λει, νὰ μπαίη ὅπου θέλει, νὰ τρώγῃ ἴδ, υ, θέ-
λει, γὰρ εἶναι δικαίωμα κανεὶς οὔτε νὰ τὴν
διώξῃ, οὔτε νὰ τὴν πειράξῃ, οὔτε νὰ παραπο-
νεύῃ ἐναντίον της.

Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ ἡ καμήλα τὸ φόβητρον τῶν
καὶ τῶν σπασιῶν, καλυβιῶν κ.λ.π. Μιά μῆρα
μῆκε σ' ἓνα κῆπο ἐνός φτωχοῦ κι' ἄρχισε νὰ
τρώγῃ καὶ νὰ τσαλαπάξῃ τὴν καρπούζιαν καὶ
πεπόνιαν, ἐνῶ ὁ κῆπος ἔφτωχος ἰδιοκτη-
της, φραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀπ' τὴν ἀπει-
σοῖα ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διώξῃ. Βασι-
λικὴ διαταγὴ καὶ ἡ... καμήλα λυμένη, ἐπὶ
τέλους ἀνογκάσθητε νὰ πῆγ ἓνα γαστρονομικὸν
ποῦ εἶχε στὴν καλύβαν του τὸν κισπῆ.

Γυρίζει τότε ἡ καμήλα καὶ τὸν φώτῃ:
— Γιατί κινεῖς τὸν τερεκί;
— Για νὰ φοβηθῆς νὰ φύγῃς μονάχη σου χω-

ρίς νὰ σὲ διώξω, τῆς ἀπαντᾷ ὁ φτωχός.
— Κακομοίρη μου, τοῦ λέγει ἡ καμήλα, στὴ
ῥάχη μου βροντοκοποῦσαν κανόνια, καὶ τώρα
νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὸν τερεκί σου;
Ὁ φτωχὸν νοεῖται.

«Βούρδουλαι»

Ὁ Τζανέτος κι' ὁ σιόρ Νιάντης
συζητοῦνε θαυμασίως
κι' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Τζανέτος: Καλὴ σου μέρα, Νιάντη μου...

Σιόρ Νιάντης: Τί γίνεσαι Τζανέτο;

Τζανέτος: Μωρὸ δὲν μοῦ λές καὶ τὰ στοίχειά
μᾶς πολεμοῦν ἔφετο;

Χάσιμο κόσμον ἔκανε
βροχὴ κι' ἀστροπεῖκια
ὀλονιτικὴ κι' ἐνόμιζες
πὼς πέφτανε ντυοφέκια.

Τί διάολο, σιόρ Νιάντη μου,
μ' αὐτὸ τὸ καλάνταρι
ἔλος ὁ κόσμος θὰ χαθῇ
γιατὶ θεὸ νὰ ποτιάρῃ.

Δὲν εἶδες ὅπου βγάλανε
πολλοὶ τὰ πινυφορία
κι' ἐπάφανε στὸ σπῆτι τους
νὰ τρών' καπεντεφιόρια;

Γελάστηκαν ἀπ' τὸν καιρὸ
κι' ἀπὸ τὸ νέο μῆνα
ποῦ ὑπόσχεση τοὺς ἔδωσε
πὼς θὰ τὰ πᾶν φῖνα.

Μὰ τώρα ποῦ τὸ κρότο του
μὲ τὴν καρδιά μᾶς κινεῖ
τρέχει ὁ καθένας σπῆτι του
καὶ πανωφόρὸ θάνει

Διάολο νὰ μὴ πῶσά τους
σὲ κείτους ποῦ μᾶς γελάσανε
καὶ νέο καλάνταρι
μᾶς ἐπαρουσιάσανε.

Χειμῶνας τώρα γὰ καλὰ,
σιόρ Νιάντη μου, ἐμπῆκε
κι' ἔλο τὸ «μᾶσο πόπολο»

μπελᾶς μεγάλος βροῖκε.
Σιόρ Νιάντης: Μεγάλο νὰ τὸ δῆγὸ σου
μὲ τοῦτο δῶ τὸ χάλι
ὅπου σκοτιζε ὅλων μας,
Τζανέτο, τὸ κεφάλι.

ὕπουνη χρειάζεται
ὡς τὴν ἡ ἔρα ἐκείνη
ποῦ σὴν Ἀρχὴ τὸ κόμιά μας
θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ μείνῃ.

Γιατὶ ἄμα στὰ πράγματα
ξανάροθουμε μὲ μπρό
θὰ ἴδῃς πὼς σ' ὅλα σύμφωνοι
θὰ μένουσε κι' οἱ δύο.

Κι' ὄχι ὅπως σήμερα ὁ καιρὸς
νὰ μᾶς πολυσκοτιζῇ
γιατὶ τὸ καλάνταρι μᾶς
τὸ Μάριη μᾶς φοροῖζει

Τζανέτος: Ἄς μείνῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα
καὶ μὲς τὴν Δῆμαρχία
ἂς ἔρθουμε γὰρ μιὰ στιγμὴ
ποῦ ἡ ὑπηρεσία,

Δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται
μ' αὐτὸ τὸ Δῆμαρχό της
ποῦ γίνεκε «περιηγητῆς»
καὶ συγχροταξειδιώτης.

Πῆγα γὰρ κείνο τὸ χαρτί
προχτές εἰς τὸ γουρφεῖο
κι' ἔμαθα πὼς ὁ Δῆμαρχος
λείπει ἀπ' τὸ Δῆμαρχεῖο.

Τοὺς εἶπα τὴν ἀνάγκη μου
κι' αὐτοὶ γὰρ ταβερνάθη
μὲ πῆραν ποῦ δὲν εἶξερε
τὸ τί κρατοῖ θὰ πᾶρη.

Ἐστὶ ὅσοιρα μοῦ εἶπανε
νὰ πάω στὴν Ἀθήνα
νὰ βροῦ ἔκει τὸ Δῆμαρχο
ποῦ τὰ περναίει φῖνα.

Κι' ἀμέσως τὴν ὑπογραφή
θὰ βάλῃ στὸ χαρτί μου
ποῦ νὰ σοῦ πῶ πηγόμουνα
ἂν ὀχόντανε μοῦδ' μου.

Σιόρ Νιάντης: ὦ! Μὴ σοῦ κἀνῆ ἐντύπωσι
τὸ προῦμ' αὐτὸ, Τζανέτο,
ποῦ σοῦ τυχαίνει σ' τοὺς Κορφοὺς
ποῦ ὀρθες μονάχα ἔφετο.

Σὲ μᾶς ποῦ τὰ γναρίζουμε
ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα
μᾶς φαίνεται πὼς παύουσε
μαζὺ του τὴν μετερίνα.

Τζανέτος: Ἰ! αὐτὸ λοιπὸν νὰ φάσκελο
εἰς ὄλους σας ἀξίει....

Σιόρ Νιάντης: Σ' εὐχαριστῶ. Τὸ Δῆ-
μαρχο
αὐτὸ θὰ μοῦ θυμίζῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΗΡΥΚΕΩΝ

Κεκοῦσε καὶ τὸν ἐξοτιμὸν Πε-
λαγία, ποῦ ὁ ἐπὶ τὸ ψυχὸν τοῦ
ἐξ Ἀθηνῶν ταξιδίου μου καὶ ἐπα-
ναλαμδάνω τὰς ἐργασίας μου ἀπὸ
σήμερον ἐν τῇ ἐκνυτῇ Ἀγγλικῇ
Φαρμακείᾳ Νέχ μου Κληνική.

ΕΥΑΓ. ΚΑΡ. ΚΑΛΟΣ
Ὁδοντογ. κτρός

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐνθακόσια εἴκοσι
καὶ πέντε ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ῥωμηοὶ σκοτιόνονται
γὰρ κόμματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
βδομαδιαία θάναί
καὶ ὅσοι τὴν διαβάζουνε
ἴσῃ γέλοια θεὸν ἂν σῶσιν.

Τὸ φύλλο ποῦ πουλιέται
καὶ ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτὰ πεντήντα θὰ πουλιέται
τὸ φύλλο μας ἴσῃ ἀγορά
ποῦ σὺν καὶ αὐτὸ δὲν ἐκναθῆκε
ἴσῃ ἑξήκοντα καμὰ φορὰ.

Συνδρομῆς γὰρ ἔνα χρό-
νον καὶ γὰρ ἔξι μῆνες
μόνον.

Γιὰ ἕνα χρόνο εἴκοσι
δραχοῦλες θὰ μετρήσῃ
ἐκείνος ποῦ ἴσῃ «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.
Κι' ἂν ἦναι καὶ ἐξέμνητος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχοῦλες δέκα μοναχὰ
ἴσῃ χροιά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέφονται ἴσῃ «Σπίθα» μας
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσοι γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κι' αὐτῶν τῶν διαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ προσηγορίας
ἐπιεικῆ τὴν κρίσιν
κι' ἔτσι ποῦ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἑξωτερικοῦ Λόγου I
» Ἀμερικῆ, Δολλάρια 2

Ὅποιας τὸ φύλλο μας κρατεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεσθε συνδρομητὴς
καὶ δίχως νάχη κεφί.

ΦΡΑΣΑ περασμένα
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.

Ἄλλα περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα
εἰς τὸ χέρι θὰ μᾶς σκάσῃ.

Ῥυμὸς καὶ δόξα στὸ ψωμί,
πῶχε ὑψηλὴ τιμὴ

Ἦ ἀτήμια καὶ διαμαντικά,
χρυσάφια καὶ ποταλίχια,
εἶται ποικυμμετερο,
ψωμί μου, στὴν ἀκρίβεια.

Με οἶκτο καὶ με δάκρυα
εἰς τὴν ὄρα νῆσο
ποῦ εἶχε, ἄχ, θεοὶ μὲν
τὸ εἶδος νὰ θεωρηθῶν.

Μετρητὰ τὸ φρόνον ἐπὶ τὸν
καίτη, γυναῖκες, γέροι
καὶ ταῖς κοιλούρας, κάταξαν
ἐχθὲς τὸ μεσημέρι

Μέ γλυκὰ μμάλα κ' ἔσπατα,
μέ ποθο καὶ λατρεία,

καὶ ἐπαίξε τὸ τομπουρά
ἢ δυττοχῆς κοιλία.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ μακάλλικο
δασκάλοι, μαθητοῦδια
μέ θαυμασμὸν κυττάζανε
περήφανα μαστουρία

Με λυσσαμένη βρεξί
εἶδα καὶ παραμάναις
ποῦ στρατιώταις ἐβλεπάν
κατῶντες κουραμάναις.

Πλούτη, πατάδες, ἄρχοντες
φτωχοὶ καὶ γαλατάδες
Τσακωνόνταν γιὰ μιὰ λεπτή
καὶ δούλαι, καὶ κυράδες.

Ἀπὸ πιστοῦς καὶ ἀπιστοῦς
ἡ Ἐκκλησιαὶς γεμίζου
τώρα, γιὰ τὸ ἀντίδωρο,
καὶ τὴν πατὰ σασιζου.

Οἱ ἱερεῖς τῶν χιλιαστῶν
γιὰ δέκα παξιμάδια
γινῆκαν ἀντιχιλιασταί,
κι' ἀφήκαν τὰ δολλάρια.

Ὁ γυμὸς μου ἐπαντρεύθηκε
κι' ἐπῆρε τὴν Μαυρέττα,
καὶ γιὰ περὶ τὸν δῶσανε
μιὰ σακκί γαλιέττα.

Ἡ θεία μου στεφάνωτε
τὸ Τζω καὶ τὴν Ἀννέττα
καὶ τὸν πατὰ ἐπληρωσε
μέ μιὰ μουχλια μπινέττα.

Γιὰ δῶρο σ' ἕνα φίλο μου
στὴ χριστινὴν τὴν ἐπέτειο
τοῦ ἔτειλο περήφανα
ἕνα ζεστό τζαλιέτο.

Νὰ καταφέρῃ μιὰ σκληρή,
ὠριότατη κοκκίτα
ὁ μορφομὸς τῆς ἐστειλε
μιὰ ζερὴ μπουπότα.

Ὁ ἀνεψιὸς μου ἔλαβε
μιὰ θεοὶ καινούργια
καὶ γιὰ μισθὸ τοῦ δίνουσε
πεντέμιστρη κουλούρια.

Ἐνας φρονιάς ἐγλύτωσε
ἀπὸ τὴν καμνιολα
δίνοντας εἰς τὸ Δῆμιο
μισμῆτη φραντζιόλα.

Ἐγὼ προχθὲς ἐγίόρταξα
κι' ἀπ' τὸν Ἀριστυτέλη
ὡς δῶρο πολυτίμητο
ἔλαβα ἕνα καρβέλι.

Ποκάτω ἀπὸ ἀρχοντικά
κύριοι καθὼς πρέπει
μαζεῦσαν ἀκαμπούκονα
θέ μου, κάνεις τί βλεπεί!

Στοῦς Μπολσεβίκους τὸ Κάρλ Μάρξ
στέφονα κάμουν πῆττα,
ρούτσινη θέντια δεκ' ἀτιμὰ
καὶ μιὰ τηγανίτα.

Τὸν ἀρχηγὸν τοῦ τρᾶνο (!)
Βούλγαρο Μπεναρογια
στέφονα κάμουν καπαμά,
καὶ μὲ καμπεντεριορια.

Ἄνω σγῶμεν τὰς καρδίας,
κι' ἐκατεδῶμεν τὸ θεῖον,
ταῖς προσβείαις τοῦ
νὰ σφηνήνῃ τὸ ψωμίον.

ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Ἐκ τρίτου ἐπανερχόμενος
οἰκτερῶ ἀνενώως
τοὺς κοπροσκόλλους τοῦ θανάτου

ποῦ θένουσι σὲ χίος

Ἦαρ' ὅλη τὴν ἀποκρηά,
τὸ δούλιο καρναδόλι
ἐν τούτοις ἡ Γαρίττα μας
θόσκι ἴσῃ ἴδιο χάλι

Ἐνῶ μουζέτα πρόβαλαν
ἐγκαίρως στὴ πλατεία
καὶ ὁ καθεὶς ἐνάρκωνε
καὶ λῶσσα μέ μανία

Καὶ χορευτάδες καὶ γοητές
καὶ νηές καὶ ἀρσενικάδες
ἴσῃ Ἐρωτικὴ ἐπήγειναν
ντυμένοι μασκαράδες

Καὶ πλεῖστοι ἐθουμάζανε
πολλῶν τότε τῆς στῆσεως
καὶ μποτονιέρες καὶ λουριζὲς
καὶ γάμπες καὶ θῆσεις

Στοῦ Θύμου τὰ λημέρια μας
ἡ νάρκη ἐπεκράτει
καὶ ὁ καθεὶς χιλιαστῆς
τὴν μπόζα του ἐκράτει.

Οἱ καθιλιές, ἔκλυδες
ἴσῃ κόκκινες κερρότες
ζητοῦσαν μίσσηρα κι' αὐτές
νὰ γένουν μασκαρέτες

Καὶ ἐβλεπες Θύμους καὶ τροκυλοῦς
καὶ διαφόρους γατράδες
μ' ἀδιαφορία στουάκη
νὰ κάνουνε κιντάδες

Τὸ χιόνι πέφτει ἀπειρο
ἐχιόνισε ἡ Σιγίρια
τὸ πρῶτο θεῖμα ποῦ ἴσῃ
νὰ δείξῃ τὴν ἀντίρια

Ἦναι ὁ πρόλογος αὐτὸς
τῆς πρώτης τῶν σοφίας
καὶ σύνθεσιμος συμπλεκτικῶς
τοῦ Μάρκου τῆς ἑλακείας

Καὶ πιπουλήδων ὁ χορὸς
καὶ Ζιχολέμη πείρα
δὲν ἤρκεσε πρὸς τὸ παρὸν
νὰ τοὺς ἀλλάξῃ μοῖρα

Κοινοσκοῦφης ξικουστός
τὸ δρόμο τους ζηλέψας
καὶ πλεῖστα ἡμερόνυκτα
πρὸς χίριν τους νηστεύσας

Τὸ Θύμιο κουτοπόνηρα
ἐρώτησε μὴ τάχη
ἐπλοῦτισε ἀπ' τὸ πουγγί
ποῦ τοῦδρηκε ἡ Βλιάχη

Καὶ τὸ θουνοὶ καὶ τ' ἄβολα
κι' ἡ Βλιάχη χλωρητοῦσε
κι' ὁ σακκὸς τους ὁ ταπεινός
χρυσάκι τοὺς μετρίασε

Μηρομάντηδες τῆς ἐποχῆς
τοὺς πιάνουν, τοὺς φοδίζου
καὶ τοὺς ζητᾶν ἑλλάρια
καὶ τὸ μαχίρι γγίζου

Καὶ κουτεντές τὸν κουτεντέ
ρωταίε τί θὰ γένῃ
στὸ ποῦ θὰ καταλήξουσε
καὶ τί θὲν ἴπογενῃ

Καὶ πὲς μου το νὰ σοῦ τὸ ποῦ
καὶ θὲς του πῆσε κ' ἔλα
κάτσε καὶ χ... ἴσῃ θουνοὶ
κι' ἀφοῦ τοὺς χ... γέλα

Ἰδοὺ τὸ πᾶν διακλύεται
καὶ μπάνει κελουῖρι
καὶ τὸ μυκλὸ ζεσταίνεττι
κι' ἄς τὸ φυσᾶ τ' ἄγερτι

Καὶ στρέθουν κούκλα γερὰ
καὶ τὸ μυκλὸ λο κρόνει
καὶ γίνεττι κ' αὐτὸ ξυνοὶ
ἴσῃ ἴσῃ κ' ἴσῃ κερμόνε

Ἀλλὰζεὶ τὸτε γνωριμὰ
καὶ ἴσῃ ἴσῃ κ' ἴσῃ γυρνάει
τοὺς χιλιέτω πρὸς τὸ παρὸν
καὶ τοὺς ἀφίνω ὑγεῖα

φοβούμενος τὸν κελικρὰ
μὴ πιάσῃ ἀνεκρία.....

Γεορ. Ἰστοιώτης

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΙΒΑΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ